

været det sædvanlige. Om det naaes at faae saadanne Vædringsforslag trykte i Rigsdagstidenden, er Noget, som Regjeringen er fuldstændig uden Indflydelse paa. Det var den ene Bemærkning. — Den anden Bemærkning gjaldt den Aar efter Aar gjen-tagne Vællagelse over, at vort Tilgodehavende hos de vestindiske Kolonialkasser vorede. Den ærede Ordfører for Mindretallet (Th. Nielsen) bemærkede, at naar det var saaledes, at Kolonialkassen ikke kunde klare sig selv, saa maatte man søge ved en Lov at faae dette Forhold forandret. Deri er jeg ganske enig med det ærede Medlem. Det har Regjeringen ogsaa gjort, men Regjeringen har ingen Midler til at fremvinge Afgjørelsen af de Lovforslag, den forelægger, og det er Grunden til, at der endnu ikke er sket Noget. Hvis det ærede Medlem vilde kunne give mig den Forsikring, at man i denne Samling vilde for Alvor behandle det Punkt, hvorledes man skal komme ud over den aldeles uholdbare Tilstand, som Kolonialloven af 1863 har bragt tilveie, skal jeg med største Fornøjelse endnu i denne Samling give Rigsdagen Leilighed til at behandle det Spørgsmaal, hvorledes man for Fremtiden skal undgaa saadanne Forskud til Kolonialkassen, som det har været ganske nødvendigt at give i de forløbne Aar, naar ikke hele Administrationen derude skulde ramle sammen. Naar der er brugt det Udtrykt „Midler til Dækning af Kolonialkassens Underbalance“, er denne Dækning ikke anderledes at forstå, end at den bevirker en Forøgelse af Tilgodehavendet i en Mellemregning, og naar det ærede Medlem talte om Eftergivelse af betydelige Beløb, Tilgodehavender, man havde strøget der, kan det ikke være Tilgodehavender til Kolonialkassen, det ærede Medlem har sigtet til, det maa være Tilgodehavender hos Private, og at man har været nødt til i Vestindien at stryge Tilgodehavender hos Private, naar man ikke har kunnet faae dem ind af de Panter, der have været stillede for dem, er ikke Noget, der afviger fra de Forhold, som findes her hjemme. — Hvad endelig den Anmærkning angaar, der er fremkommen i Anledning af Forpagtningskontrakten om Østersfiskeriet i Limfjorden, den nemlig, at Administrationen ikke skulde være berettiget til paa sin egen Haand at foretage en saadan Forandring, vil jeg dog spørge, hvorpaa egentlig det ærede Medlem stytter en saadan Paastand, der er ganske i Modstrid med, hvad der er blevet gjort gjældende fra Administrationens Side, nemlig dette, at Regjeringen paa sit eget Ansvar styrer og be-

styrer Landets Domæner saaledes, som den anser det for at være hensigtsmæssigt og mest til Nytte ogsaa for Statskassen, undtagen i de enkelte Tilfælde, hvor der er særlige Lovbestemmelser angaaende Bestyrelsen, hvilket ikke er Tilfældet med Hensyn til Østersfiskeriet i Limfjorden. Det er mig saa meget mere paafaldende, at det ærede Medlem netop kunde nævne denne Forandring i Forpagtningskontrakten som et Bevis paa et administrativt Overgreb, som det ærede Medlem jo vistnok kan mindes, at ikke blot hele den oprindelige Kontrakt om Vortforpagtningen i 1876 blev sluttet uden Rigsdagens Medvirking, men at ogsaa den Forandring, som fandt Sted i denne Kontrakt, efter at den havde bestaaet i 4 Aar, blev foretaget uden Rigsdagens Medvirking. Hvorfor skulde saa nu denne ganske ubetydelige Forandring, som har fundet Sted i det sidste Forpagtningsaar, stemples som et administrativt Overgreb? Naar det ærede Medlem har troet at finde en Støtte for sin Betragtning og en Anerkjendelse fra min Side af, at der behøves Rigsdagens Samtykke til noget Saadant, deri, at jeg i Marts 1885 fremsatte et Forslag om en midlertidig Fredning af Østersfiskeriet i Limfjorden, saa maa det ærede Medlem aldeles have overret, at Grunden, hvorfor dette Lovforslag kom frem, ingenlunde var den, at man vilde ophæve Forpagtningskontrakten, for den var udløben, men at Lovforslaget kom frem, for at man, efter at Forpagtningsforholdet var ophørt, kunde have mere fyldestgjørende Bestemmelser til Sikkring imod ulovligt Østersfiskeri deroppe. Lovforslaget indeholdt foruden den ogsaa for Administrationen bindende Bestemmelse, at Østersfiskeriet skal være fredet i 5 Aar — altsaa i dette Tidrum vil den ogsaa binde Administrationens Hænder — tillige en Række Bestemmelser om tilbørlig meget høje Bøder og Straffe for Enhver, der indlader sig paa at fiske Østers i Fredningstiden, og særlig skarpe for dem, som anvende visse Redskaber, dernæst Straffebestemmelser for dem, som sælge, købe og modtage Østers, om hvilke de kunne have den Formodning, at de stamme fra Limfjorden, og endelig Bestemmelser om Straf for og Konfiskation af Redskaber, naar de fandtes ikke blot paa Fjorden, men i en kvart Mils Afstand fra den, saa at der var en Mulighed for, at de kunde bruges til Krybfiskeri. Det var Meningen med Lovforslaget og ingenlunde den, at jeg ved det har villet søge Bemyndigelse til at ophæve Forpagtningskontrakten et kvart Aar før dens Udløb.